

№ 5 [8]

БОЖЫМЧасопіс Беларуское рэлігійнае
думкі.Цена
нумару 30 фр.

ТРАВЕНЬ 1948 г.

ШЛЯХАМ«SUR LA VOIE DIVINE».
Mensuel religieux biélorusse.Адресарадакцыі:
Adresse : Redaction, 51, rue des S-ts Pères, Paris (6).
Chèque Postal : Paris c. 688744.Падлісная цена
на год 300 фр.**ХРЫСТОС УВАСКРОС!**

Побач цярпенны і бяды, які час ад часу засмучаюць жыццё кожнага чалавека на зямлі, найбольш прымрым зязвішчам, якое кладзе пажажную цену на жыццёвую радасць, звыльнецца съмерць. Як ад не людзі ні бароненца, як ні ратующа, выратаванча ні могуць. Найслабнейшыя лекары ўміраюць так сама, як і іх паціенты.

На тле гэтая сумнае звязы асаблінае значэнніе мас съвіта Хрыстага ўзаскрасенія — Святыя радасці.

Так, як съмерць Хрыста на Крыжы ўскалыхнула ўсім сусветам, парушаючы зямныя скалы, сонца і зоры — так узаскрасеніе ўскалыхнула людзімі душамі, парушаючы іх да радасцага захварання евангельская інавукі, каб сташа потым удзельнікам вечнага ішчэцьні ў Небе, а другік да не пабораненія. Той камень, якім быў прымалены Гроб Хрыста стація для адных апорышчамі, каб узяніцца аж да Неба, а для других ёні стація непраходнаю перашкодаю, аб якую разлібіва-

УСІХ ЧИТАЧОУ УСХОДНЯГА АВРАДУ РАДАКЦІЯ ВІТАЕ З ВЯЛІКІМ СВЯТАМ – ХРЫСТОС УВАСКРОС!

даў іх старожу з рымскіх жаўнеруў шыянаў Гроб да трах зіям. Пісал наць раз азлаўленне ў яго просьбы, архірэй запічатаў Гроб, пакінуўшы пры ім рымскіх жаўнеруў на заре і тады спасаюшы гарантую даўмоў, бо дысцілія рымскіх наўгародаў была недама на ўбесе смет. Хуткі насьлікі сцірцы Хрыста (якія падымаюць наўгароды) мела быт 7-та красавіка 30-го года), адбыўся страшны выбух вулкану Везувій у 79 г., падчас якога распалену лінію быў падзеленымі гарадамі Геркуланум і Помпія. Падчас гэтай катастрофы жыхары, каторымі быт, уцікалі, але рымскія ванкі, што стаялі на постани, ні арушчыліся з мейсці; вогненая ліня не злыжала іх. Сёння ў раскопкамі гарадоў іх азгульныя цесы сведчылі аб іх дыспансічы. Таму спакойніца сплі архірэя, пастаўшы на старожу калі Гробу гаткіх жаўнеруў.

У гэткім спакою і ціні ў наядельку ранічаю 9-та красавіца 30-га году калі Гробу Хрыста звятыца языкоўна Ангел; рымскіх жаўнеруў у струху валичына на зямлю, Ангел аўбічыла, што Хрыстос уваскроў і на локазі гэтага азлаўлення камені Гробу і паказае, што ў Гробе ніяма нікога.

Жаўнеры бытуюць да архірэя і старэйшыні пераказаюць іх ад азарніх. Што рабіць?.. Хіба паверыць у боксасень Хрыста? Гордин архірэй на хочуну упакарысаў нават перед Богам, іны падкупіваюць збліжэнніем жаўнеруў і дакладаюць усі сіл, каб стварка гарварыла ману. Даўнія лоджкія натуры: посы бачымі архірэя і старэйшын ў ліку манікі і паборнікі прадымі Хрыста, а жаўнеры Ленгін, які прабіў бок Хрыста ў ліку першых вернікаў.

Недразумленіе для нас Божыя пляні: Ен альпосы людзкую выкарстоўніцу для агульнага ладба; грэх — для прайвічных Свое забратаў; Гроб, варту і недзвесту апостолу для Уманівания вёры; Крик, прыладу ганьбы — для Святога праслаўленія.

Калі мы сέйчыні, чукоўшы ад малечства аб уваскрасеніі Хрыста, гледзім на тэту падзею з вялікім пажаданнем, дык нічога дзіўнага, што першы раз для саміх напат апостолаў мы мусіла быць вельмі нізінчычай. Правда, што Хрыстос заўзядзі падрэхтуў да гэтага факту, але апостолаў, як і агулам усіх сваіх слухаў. Апостолы былі забіты, але архірэй вельмі добра паміталі слова Хрыста, што Ен мае уваскросніу на траші зіям. Перад іхнімі начынімі Христос уваскрасіў сініх улімі ў Найі і нават пратапахшта Лазара.

Надобна, як Хрыстос падрэхтуў апостолам успірніцця ўсіх каставіц, так Ен падрэхтуў кожнага чалавека.

Штогод мы звычайна сведчадим веснавога ажыўлення прыроды з зівотам сиу пад упам'язматворчых праменінъ сонца.

Штогод мы аглядаем прастанніе насеніні з зямі.

Штогод прачынаемся самі з начынія сиу і ўстасі з ложка, каб надобна ўстаць некалі з съяроўні сиу з замавіні.

Не зважаючы на ўсё тэта, калі жалчыны Міранісці прымосьць першую радзівену вестку аб уваскрасенні Хрыста, дык апостолы на верасі на слова жычанчыні, яны шукаюць матчынскі саўмінава пераканаць а парадзілісці ўваскрасеніем. Хрыстос азлаўленне іх жалчыне, хоць і дакаре ён за інверстта. Больші таго, Ен на асобіне жалчыне ап. Тамы звёздецца Умысна, каб паказаць им Свое прабітія рукі і працягаты бок. Німеры апостолаў мусілі за кару Умысна склоці руку ў прабіті бок, да ўлакораны мусілі заклікі: «Гостпад мой і Бог мой!» (Ін. 20, 28).

Ад таго ўваскроснага дні і сёньня звязвалася кропінікі звёздецца радаснікі на смеце і будзе имі да каніні съвету. Царкоўна супрадаваючы гэтага Святыя найболей радаснікі абразы, на якіх пазілаваюць людзкія матчынскіе. Вусні Ангела сів. Царкоўна звёздецца да нас з заўзядкім: «Радуйся і янич раз рагу: радуйся!»

Калі азарні чучыні гэты заскі, дык не адзін сібі пітае: «Ах! сабе Хрыстос і ўваскро, але якія мене радасны з этага, калі ў ўсходніму заскінні і нівымубітага чысціні?»

Бяспрэчна, што коікі, хто раздзілісі місць памері, але да часу, калі Хрыстос ўваскро, людзі паміраюць не наскрэб, але толькі дасцасу, каб у азначаніх Богам днів уваскресніць таксама, як уваскрос Хрыстос. Паўні, што для гравіні гэтае ўваскрасеніе радаснікі ні прынесе, але для спірвільных гэта будзе дачыні трумфу і начатак венчанія і нівымубітага чысціні.

Калі гаворыць, што Хрыстос уваскрасіў юнака з Найі і Лазара, дык гэта на зусім дасладнай гаворынне, бо іх Хрыстос толькі ажывіў, таину потым памері зноў, а сам Ен ўваскроў да такога жыцця, над якім съмерыць яе не відзе ўлады, ані цвярдненіе, ані слабанікі гэтаму жыццю нізідзімь. Гэтага саме ўваскрасеніе чакае кожнага, хто жыў паводле прыказаній Хрыста. Вось гэта і ёсьмі таго краіны радаснікі па праўду і спраўдлівасці, тады затримуваюць убоўні.

Надобна, як Хрыстос падрэхтуў апостолам успірніцця ўсіх каставіц, так Ен падрэхтуў кожнага чалавека.

Штогод мы звычайна сведчадим веснавога ажыўлення прыроды з зівотам сиу пад упам'язматворчых праменінъ сонца.

Штогод мы аглядаем прастанніе насеніні з зямі.

Штогод прачынаемся самі з начынія сиу і ўстасі з ложка, каб надобна ўстаць некалі з съяроўні сиу з замавіні.

Колкі будзе трывальць наша съміротна сон, ведзе толькі алім Бог. Як сон жыўых істотаў не аздозыкавы, так і съміроты сон будзе трывальць розы, бо напр. мядзведзі, віверы, суслікі кажаны съяплю ўзлу азіму, а зернікі некаторых раслін? съпіць (блышы) у стаце (абразу) іхніх дзесніногідзіў, а наят і стагоўнікі.

Уваскрасеніе Хрыста звёздецца запарука і напаша ўваскрасеніння, а ўсе обрады, якія супрадаваючы гэтага Вялікія Святыя, служыць на тое, каб нас зрабіць белымі годнімі да яго Успірніція. Зусім азрумела, што ані сама Віліядская радаснікі, ані змест гэтага Святыя недаступны тым, кікі тут на землі шукаюць толькі напаты банкі-

таваны, а Вялікімень уважаюць як найлепшую нагоду, каб удастъць напаша ли аб'есціці. Але чаго дзіў не надзудываюць?

Сёньня мы п'еражаем вельмі ліхі часы. Надужыні правападарядку, разуму, нічага да Божых прызначаній заходзяць да застрашчаных разрывеў, аднак мы разлажаюць той іхлах, кікі дзеўнідзіў, Хрыста да ўваскрасенія, мочы верым, што Ен і сучаснікі ліхімі выкастрасі на большае Свяе прадпаведаніе і на нашу карысць.

Дык на прадпаведаніе тae веначе радаснікі, у п'ерамогу Прауды і ў Божую апеку над намі з ўсёй радаснікі съвіткія слетні Вялікімень, да Хрыстоса УВАСКРОС!!!

Валадарка Беларускага Народу

Жыровіцкая Божая Маці.

Дзяйнікі не забываюць саць, а ў хэліні горы і суму з асабінай слілі звыраценіца да яе, каб атрымаць патрэбную помочі і пашук. Падобна і Беларускі Народ увесь час шычара шычаваў саю Небесную Маці — Найсвятынейшай Багародзіцай, але сёньня ў часе ўсінароднай суму і цирпенінны звыраты да Яе з а с а б і а ю шычмарысно поўны наядзе зор і ўзлізме руки, благаўночы пашукі і падтрымаваны ды штаде да Яе гаранія наядіць — падаць ўсіх апостолам, прац які Беларусь пячат дзяўтіх стагодзінні атрымоўніца да Бога нізілічонія ласкі.

Жыровіцкая Богамаці — наша запаруднай Маці, бо на яе Яе выбраў сабе, але Яна нас выбрала; Сама звіяліца пастушком на дзівай акашчанай грунты ў лясныя гунчары і ў низінчычным съярніце. Дзяені заносіць наленкі аброзы на ѹшакі камені скаміялымага, і хрысцінскому рымляну Аляксандру Солтану, але Найсвятынейшай на захадзе быць у яго шкательцы і зноў пудоўні спосабам пераносіць на ту самую грунту дзіўнілічнасту аброзу.

Ад таго часу Яна звычайна доль стаўго чуцнага аброзу з доліні Беларусі, каб разам п'еражыць яго даю і нарпеній.

Першая царкаў пабудаваная на Яе чэсьці хут-

да агарэла, але аброз асцяеніе непадкідзінам і зноў пудоўні дзіўнілічнасту дзяені на камені калі падпіліца царкви, да пераходзіцца ў хэле святара пакуль выбудаванаю новую съвітніну на Яе чэсьці.

Калі нованаўбудаваная царквіна пад апеку Жыровіцкай Богамаці пабудаваць школа асцяеніца і школа.

Хутка пасля гэтага на Беларусь занапоўнае Унія (трык-кат.) і ў Жыровічах асноўнавешчае Базыльянскі манастыр. Пачынаецца буйны роскіт духовага жыцця, а съездам за ім паўстаюць ади за другою новыя съвітніны і прыложы шкотынам будынкі дзіўнілічнасті. У 1672 г. будзецца муралініца царкви на мейсці, дзе другі раз на камені звіяліца пудоўні аброза. Камень захаваны за сёньня.

У 1760 г. будзецца галубонія царкви Усіхсвітнай Маці Божай на мейсці першага звіяління дзіўнілічнасту аброзы, і пудоўні дзякніца. якія з сёньня нізілічоніцца ў падзелімі царквамі. У 1762 г. будзецца муралініца царкви на мейсці, дзе другі раз на камені звіяліца пудоўні аброза (кілі 1470 г.).

У 1769 г. будзецца трэцяя мураваная царква сілі. Крыжка з аброзам Крыжаводы дарогі — Кальвары. Відані Бог дануў знак, што Беларускі На-

род меў прайсцы съследам за Хрыстом цірністыя.

Акрамя таго на магілінку выбудавана дверная шарка съ, Юрны.

Шчыракі жалты штодзення ўносяціся перад прадзатворным абразом, з леба Найсвяцейшай Дзевы ссылаюцца да Беларускай Народу багатыя ласкі, якія вымісляюцца ў Святой Сыне.

За дачасовай ласкі Беларускай Народу дарыў скло Небесную Маці каўгітавым падарункамі з серабра, золата і дарахі каменім, якія густа прыкрасілі Ее прадзатворны абраз і часткіна астадзія да съвінкі.

Падомікі густою лавою лета ў лета дні 7-20 траўня абліясцяюць пудэртыні аброз і міх шырмы сілінскіх събіткічасті мігнанія лавонікі вітаны. Біскупскія манты, кантуши, взвадоўці і нават карафулкі кароні.

Толькі адна Прачастасць ведзе, колкі скіянскі самбу і дзялочкі звыяртацца да Яе і колькі яна ім памагаць, неперадычы, такія і беларускіх матнагаў, якія кленічні перад Ее абразом (Агінскі, Астрожскі, Палубінскі, Паслаўскі, Сапегі, Солтаны, Сыліні і інш.).

На раз малюнку там вілікі беларускі канцлер Лей Сапега.

Каралі, якія адначасна быті вілікімі князямі Беларусі, ін раз пакорна склікі там сваі галовы: Уладзімір IV разам з каралевам агедзяда Жыровічам, Богданам 9-12-1644 г., Ян Казімір надае Жыровічам, Магілбургская праца, а 19-5-1667 г. перад усімі соймам дазвону «Усемагутнаму за Яго съвіты Правіл, за дарваніне поўнага ласкі Жыровічага абразу Найсвяцейшай Божая Маці, як мецьца місіян і апекі», ды якія: «Мы веңні павінны з пашанію аддзяліць чэсьць гатаму абразу Божая Маці, бо праз Яго заўсёдзі атрымоўваюцца багаславенства і паводзіні эзріжаніе, і ўІ Сабескім лічомі адведа Жыровічу раз у 1684 г., а другі раз разам з каралевамі Якубом у 1688 г. Аўгуст II Сас не ўбіўшы тажа Жыровічай, і Станісаў Пантоўскі пакорна пакланіўся перад Жыровічака Багародзіцай.

Але найблізкі гісторычны падзенье, якое адбылася ў Жыровічах, быў дзень 19-га верасьня 1730 г. — тады ў прысутнасці нарочнага пасланыка ад Святыніага Айні Клемента XII з яго багаславенства Жыровічкай Богаматіці карону-

щца залатую карону на «Каралеву Беларускага Народу» (Reginae Populi Ruthenii). Вымуёнай гэтая дата, бы стала амаль на міксы ўзлаку беларуское дзяржаўнасці. Гэтым Богаматіці быццай хадзела звырнуць улагу і сказаць, што не пакіне Беларускай Народу, але Сама будзе апекацца ѹм у надходзічных выпрабаванінках.

Запірэў, часы звыміліся што раз на горыні, і так іхнікі долі да наступу польскіх матнагаў сталася яшчэ цікавішча, калі над Беларусью звышна рука расейскага цара. Для прысыннімі ях аблігічнага русіфікаціі Беларусь у 1839 г. касуецца Унія, касуецца Базыльянскія манастыры. Пускайс Жыровічкі манастыр і зноўніца царскіх загадаў да другога катэгорыі, звылікоўшца ў іх чужімі людзьмі.

На думы было чужімі, што Жыровічкі абраз хоні і налекіць да тыпу т. зв. «Умельнія», але «захізу» больш італіскія характеристы, чым усе грэка-італіскія пераводы гэтага тыпу, Дзіцяцікі, представленае на гэтым абразе, аблігічны Маці абеліскама руцікамі і з голымі ножкамі, піша Н. П. Кондаков (Ніконографіі Богоматері с. 52).

Але Беларускі Народ не звырнуў увагу на гэтыя розніны, савіні перакі таі каталікі, як і прыватнайшыя гарунілі, якія дарылі свае наебесныя Валадары з усімі славіні духовіні і дачасовымі патрэбамі, іспрленіні і турботамі і не адходзілі ад абраза з нічымі.

Небесная Маці заўсёдзі знанодзіла способ і матчысцамі памагчы слыні прычымам дзенім. Таму і мы съвінкі звыяртаемся да наеша Небеснага Валадару перад Ее Жыровічкім абразом з шыкарымі блізінкамі:

— Найсвяцейшай Дзеве Багародзіці! і наша Найлепшая Маці і Валадары, выслухай нашу просьбу! — скарані дні наеша няволі і зыдзеку. Наша дачанская цэрквельны, білі і буды прымы, як ахвяру за нашымі грэхі і зноў іх Сыну Тыбіму і Богу нашиму мы зышлі нах ласку пабожна і гозна па перанесені тобі ўжыцьцібы Крыж, на кікі мы сабе заслукі, але дай нам чыньце агядзяць славіні вачима вольную Башкічайчыні і працягніць у ёй Богу на славу і сваімі братом на карасьце, а ў вечным жыцці стаці праваруч Твойг Сыну ў вечнай славе з усімі съвітамі. Амин!

а. Л. Гарошка.

Сталасць прыродных закону і найвышэйшае Божае кірауніцтва у съвеце

прадстаўнікоў пры Ватыкане. Таму і звыест і форма працмовы адказаваюць шырокім практыйкуальнаму ўздоўж акаадэмікі. З яе на труда перакананца, як наўні-съмешчэніи выглядаюць закім супречь Каталіцкіе Царкви, быццам яна не паступовая,

на гэле з часам і т. п. Хрысціянства ізціць везу, че адначасна прыпітвае вучоным, што веза бы Бога, без мараўді для чалавека, бысь тыльчым напр. аружжа ў руках вар'ята.

На уступце Святыні Апеці прыпіманіне святога падвадніка Пія XI, есноўнікі Акаадэміі, пасля чаго звыяртаеніа да акаадэмікі:

«Вы паднімаюцца на Унівізітэту злюсткі людзкіх педы, на горы везы сплюсткуюць, математыкі, эстраномі — сінагу — да супор'яту і туманінісці, але вы так-жэ звышна на рабініні веды прычастыне, якія прыпілесці ў тымсіх формах настотка, тэксты — і ўсё гэта таму, што вілакі ёсьць матутнісцы злюсткі злюсткі розуму, які мае змогу здзейнічыць і стаці розумам практычным, які даіць дзялішчы пазнаніні і дзяліць уласнасці памяці і матрію, катару ў сваіх рэгулярных правах блузінна кірующа і падтрымуючона Божымі праіснамі.

Разуменне і абектыўная вартасць прыродных закону.

На нашым гэбле ў нашых вачох гаспадаром матутніескім за ўсіх жывых істотаў звыяртаецца чалавек, катарому Бог прызначыў зміну для размножэння, але з забытых хлеба затадзі, прызначыў славіні прыроды. Таму на дэй, калі вілакі філзоф з Старагі, Аристотэль, плюзкую душу прыпілесці на руки. І пізнейшы ўсё зрабіла рука: гарыдзі і крэслы, памятнікі, калекцыі музрасці пэды, мастакты, пазнанія ў бібліятэках. Падобна рука мæсіч з душой, якія заўсідзі чалавеку ў зорызеніне аў ўсіх сатаронінамі, якіх пачуваны і розум атрамоўнічаюць усе формы і абразы самых чынніц.

Хай-ж на будзе дзвядзеніе, падзініца з вазе руک і вішага розуму, в ах тэхах, якімі Ва зழыўлішесці ў вашых школах, лібартарыях з вазамі прыпілесці і вішамі арэналамі. Але адначасна Вы насточнікі! Ва пумче, пакізене на сабе не пачуцьцёўшы і разумовыя формы вазе душы, але праз іх тое, што сама прырода спрычынила і пакінула ў вашых распачынаніях здзялнісціх. Ва ўашых фантазіі і ў вашых думы фармуецца, вынаходзіці і звыдзяйсняе нічоўныя абразы і прафкты маціні, прыпілесці, тэлескапы і мікроскопы да тысяч іншых розных прыладаў, з мятаю, как выкірці, утварыць і кіраўніці славіні прыроды. Аднак вазе мастакты не стварае матэріі, з яюю маеце дзялінны, яно толькі прыпілесці на іх кіруе зноўнікамі, што вы іх выкірці, узгадзяючы вазу практичнай сучаснай, непарыўнай больші разьвіцьцю тэхнікі, да бурзяні і нічыні. Якіх нічынічыя павінна было бы смазіваць чалавека, таі-кали-б аказаўся нязадомным паўстрыманічамі азіяцкімі вішнікі, якіх вазукае ў панічнікі, да загубіць людзкіх пачуцьці».

Калі тагачасныя вайны прыпілесці гэты суроў прысады вілакі Доктара, дык якіх-ж склуп павінны съвіні ўжываць мы, каб асульзіць тое, што да жылога прынікла наша пакаленіе і што прымусае сучаснай, непарыўнай больші разьвіцьцю тэхнікі, да бурзяні і нічыні. Якіх нічынічыя павінна было бы смазіваць чалавека, таі-кали-б аказаўся нязадомным паўстрыманічамі азіяцкімі вішнікі, якіх вазукае ў панічнікі, да загубіць людзкіх пачуцьці?

Не биручак аднаж гэтым разам пад разнагу веянын ўжытак атагаша энэгэйт и тойт наядэй, што на будзе накрываана зөвлөччина на цыхах супакою, тэрээ ўжавжан гэвэлтийн алхирцье тых законамж прароды, што регулююшь найболыш унутраны склад и дэбчильсэй неизграницанс мата-

У западнослов'янській традиції гутарка є позитивним магічним законом природи, який працює залежно від передумов, у так званій «працьовітній системі елементів». Л. Майзр і Д. Менделеєв у 1860 р. на схильності тачіческих вимірювань хімії, гізмінами відрізняючи, дали запачатковані у працьовітній формі. Альманах «Лінія світу» шимав пропускую «недалекодійну», яке глибоко засвоїв, автостійку, що мігши у будь-якої місці, було прадавнім спорядженням для хімічних елементів і адекватувало будону

іхніх етапу з падоточними частками.

Згоду у год в образ хутра висячому, настачи та недакладнісні звукали до алківзбусі бомбі глобісі звист. Ми тут зближуємось толькі до зачинених етапу на цьому шляху: алківзбусі сужомані йорі акутальними елементами; етапами мазильні Руффордера і закони, кіруючими їм у паришно вимушені Борам; алківзбусі юзтолу' Франшиансам В. Астона; першими разъїзданнями діяр натуруальними праменними алфіа з пальмінської синтеза нових шкіжок ядро атраміза бандаризовані лігткін нутронами; Фрізи алківзбусі ліфткін трансураний; прадукція трансураний у пажаках коласькис, мік ім у першу чаргу плотона, які творчи активну частку бомби і тримоувається у «стілковій» уріанії візлязальних размежуваль - словах, коркати кажути, якінні газові і таеканалені натхненізмі

ди, — што-ж гта уханці, які небразда хони не дасканвали і бледні вільше ізгід аграмадзя Боскага малюнки, які у думы Бога Тварія начауся да здій Яго вечнасті, які скон гатає суєсуву? І так у неабезжаланій прамудрасьці свае дужкі гатау' Ен Небі й Землю, дія стварюєши сяяль на над пронесенім хаосу—кальські суєсуву, також ім створяни — завду начакат руху і лету, на-ком і часу, паскіцу' да быту і життя, да зле-зяни усеньких речів паволю із роду і адмена, да наїмешнага атама улучу. Тада кожны разумоз, чи якщ, разлахже і трапізес неба ли пажаки гори, пажин сказани, зиргаються да Бога: «Ех! Ти притягувай позолота мери, ліку і цікавр» (Прам. 11, 21).

Ш-ж вы не дужуєшо у вашим сэрци, што инбенес далигли, якіс нас ахінє, і той лід, які мы топчам, ваши мітры і шматкіт прилады —

Праця вчоних пойдзе непаустримана ў тым кірунку, каб знайсці інтрудны і биспілечны спосаб кіравання працёсам разыбіцця атамнага яд-
ко ядра.

Дауна приложила дасынинди людзякога разуму, які працяка ў даследжанье законы прыроды, ды альгасна накіруюча чаланецтва на новым

коны прырды үлдэлем өсчнага залкох ү Бога.

Закон — гэта наадал, сусынетны закон — наадал в эзлэхд, а таж-ж в ў малых речах. Наадал, у якій нішто я можа зисвайнаш ад бичи стырьши себе; наадал, які нам гаворыць парадзючым. Розуме ў адным Духу, што стварыць сусынет і ад ягона «залежніці неба і ўса прыроды» (Іар., 28, 42); наадал, каторы атрымалі з унутрання імкенія і энэргіі разам з бытам і з іхнім спурбочайшым заземля стройнага суспільноземельнага слоўку.

Дійсна пригожая сунузь прыродных закону, —
прыкрытых лінзкіхі глянамі даўкінамі избутонамі
прыроды і аукратнымі ступлімі і катарынамі віз-
желіжаніем, іччын Уяўлор, дадаючы перамогу
для памогі на Украіні перашкодамі стаў прыро-
да — што ж гэта ўканы, як не боруд хоця не-
кананы і бледны вілакіе ілья атрагамадна Бос-
ка маконюк, які у думысі Бога Тварца пачаў-
шы. Яго нечансці, як закон гэтага сусьвету? —
як у неабязменавай прымарудысці свае дунікі
западаў Ені Геба і Зямлю, да стварыўшы ссяльты
прадонымі хасу — каласкі сусьвету так-же
сваршані — заваду пачатак руху і лёту, вя-
зучы і часу, пакінуў да быту і жыцця, да зле-
нія і ўсіхніх розні пазоліў іх роду і адмены,
найменшната атаму ўлучна. Тады кожны разум,
прападобна, які ван, разлажае і праісце неба мы
відзе, пакінен сказаць, звыртаючыся да
Май-Бога.

— «Ась Ты прыгнава паноль мэры, ліку і караву» (Прам. 11, 21).

Ці-ж вы не адчуване ў вашым сэрцы, што бесны дзялгліз, які нас ахінае, і той гляб, які точпам, ваши мэтры і шматлікія прылады — разам гаворыць аб славе Бога? Я адбывае ў варохах прамень тae ністрапенне прымудраць, які саслаў, іменем І. Канстанціна Гола

(M. S. 1).

Вчонча не біз узаруянын адтуае печину
шылдауды, калі имү досылды нақызыланып,
о сусыт паўсту быциш адымы шыбухам з
жемжеаха күзін часу і прасторы. Зорнина
наны не толкы зложени аз тым салынан элеменни,
і Зында, але заубеди і ўсюа ў спавы нутрана
і вонкайди актынансын яны паслушнын
тым самым касынчым законы. Атмын азлеза, узбүннан
у волгатай дауе, або у электранный іс-
ч, внасторонна тысяча асүн выразных ліній,
ольсаным, падобных да тых, які фізик-аст-
ронавт зауважае У так знамені пляскам спектрим
альти хільдай перед поутым запишемен сонан.
Тем самым законы грабитайні і піску ад дле-

да найдалейших съпіральних туманнасцяў
на; тыя самыя законы атамага ўада праз
ставайные і разъбівайные кіруючы эканомій
жых ўсіх старых земляк.

Малюків такожа скончанага адліст'ю ё пашынку, як у наўгардскім смеце, вы спасаеши з мелій ступені і ў жыцьці организмаў. Варшава, затрыманыя па прычынах смеце, съедама праходзяць да уласцівай дамнітасці, якія спасаеши на кожным кроку з разныні жыцьцем. Тако паказаешь хоць павіннісція ўгода на ўніверсітаты і паўсады склад арганізацыі і на найвышэйшыя архіўы да высокай паўнамоцтвовай і фізічнай! І якое месце туды твою будову, касцівка з гомельскімі органамі і ў шыроках жыўёбах, а перадусім да пазнанні ѹ функциізваннавыя пачуцьцёвых органаў, напр. вока ад найрасцяжальных форм, аж да найзасяянейшай органу зроку чалавека, — асноўны закон асамліванні, самімі матрыці і размнажэнні ўса ўсёх жывых і ўшыхіх жыўёбах, а перадусім да познанні ѹ агульных, ўсіх, а прычым да закрытыя. Але ніведа закрытае прычым, якія даводзяць да застэпененай інверточара, тады заноштысьце зоркаўскія веронука і разумнікі зохі, катаро ў пузных межах пазнані і размыркуюць, чы то мают можнасць асягнучы, саба прырода сваім законамі ё сламі, а за іх межамі спасырае ёе мажніцай, закрыту і ўсемагутную руку, якія стварылі сусветныя парадак рэчаў і ў ходзе спынільнага парадку прычын і вынікі прызначалі хайні і абставіны для Слае пуз-дубое інтэрпрэцациі.

родзе та-жэ тыя самыя.
Цш-үй эстэ не алслане агуулна ю вилкае
алзинста эжныгүйчлэне ю призүляна ў
алтийн формах / зорилжийн газарах? Цш-гээ
еъснэ замийнхийн / алсалынта зафиссане

прыстнін'я, дзе жонкіе стварэнні кіруеша, лічылі мы юстынкам» (Даніт, «Ефібах I, 112-114). Аднак матутныя працы прыроды чым-жысь ёсць у сутнасці, як які ценем і бледніці ігнорантнай Божага нарысу на візлярнай сунітнай сусвету?

«Найважнейшым прынёсле зічонага, після Кімпел, ўсім распакоўвалі дух і знайсці слад

Що да параду, залежнага ад драгаральныхъмънъмъ, дымъ Бог мае ад ѹюлючъ і моя сама на-
пакъніца нікранысь, але парузынъ яго і
незалежна. Но ю́ж Бог, стараючи сус-
тавлі, паладраваў Сабе ніжайшымъ драгараль-
емъ, прычманъ? Ці ж гэне парада не залежны
Яго самога, боскаке ад Яго ў пачалу да не
арбры Ягона, боскаке натуры, а тады з воль-
васі? Дзеля таго, калі Яму спадзявацца, мо-
жебе, якіхъ азіяцца, ма... Лістованы тэ-
мъ, Божая думкі». Варты азіак прызнанія, што час-
та, дзякуючы бірмъ і побразамъ нашата пачуцьні-
тая думка заменіваша і алходзіць на другі
язык, але капітальне ў замыслі вучонага думашы
ад Богу ў сваій працы, дымъ не заменінъ тасе
тагутомысль ніккія абразы ўнітраты і помнікі сібі; тады
тагутомысль думка наследіа на сълед Бога і рас-
пазіданіе Яго; думка ад Богу ласкынъ мы прыклады
растон і радиаву нагороду за ўсе перанесенны
ізжайскі ў часе доследства і алкімічні і, не
забудзши яго тады, унізіе яго на шахе пако-

зленнично, не вільшачаючи на установах, але, напр., звільнюючи винік дуграради, причина чайки була іншою. але стварюючи її, да якщо звичайні дуграради причини заломання. Тому юко відкрив Доктор син. Аүгус-тіс після: «Слушаю, ми кажемо, що Бог зробив тут насупроти, натури, али єй бороться зупроти, що нам недама у натури...». Аланк супроти звільнюється, закону природи...» пастоли не- маємія засебічаний Самому Богу, пакожій он- ти маємія засебічаний Самому Богу, пакожій он-

« і супроць Сябе на дзейнічае »
Якія ёсьць тэкткія выпадкі?
Выпадкі, якіх сам Бог трывася кілон у сва-

їй сутнісць, або предмету, ці здаються називчими способами, що нараджані; перед якими на-
ї в уочині зстрільованої з нивкоюбумін-
дів'ятею, бо бачими, як причини їх
закрита. Але нине закритея причини, яків
водзь, да ластуплення інвернутої, тодік
ністоромье зоркасія веруючої і разумна
катаре, ю пузных межах пазис і размірку-
є, що має пігчимасьні асктичні саа прырода
законамі й славі, а за ёх межамі спасытэра-
е націнкую, закрыту і ўсемагнную руку,
ан стваряла сусистемы нарадак речай і ў хо-
спілчымасьні парадок прычнай і выпіка
хвілін і абстракція для Слави пу-
теша інтарпациі,

зазмененне Божых законаў і парадку захоплівае

Боже кіршевна створюм сусыветам так үзүлым, як і ў паслових ніжайших парадках, з сумнівом на мока на виськлы захолоньні й атмізумуя вучончам, які у саіс пошуках алсларе й распашана склады мудрасы Твари і найбогатые Закандалы бада і замы. Якога рукою я быщаць таго набагачана стырька кіру ўсёю природы «церас вілаке мора быщаць да разных прастранстві, да кожане стварзінне кіруеш, да

— яму ізьстанкістам» (Дант, «Неба», I, 112-114). Аднак знатуний правы прырода чым-жя вінчы на сутнасці, як ія ценем і бледнай ітэй глыбі і непамернасцю Божага нарысу ў вялізарнай

«Найважнішим привілеєм звучаного, після
цих, єсть распашання духу і знайсній сълз
дакже думки». Варта аднак признання, що час-
то, дзяжуючи вільною і побозаною нації
дунка земешністю і заходами на другі
шахти, али капітальну — у замах вчоного думань
багуту у свій праці, думи не занепиняє тає
поміж пікійськими абразами уміртві і покинув сібі; тады
відтому єшо душа напричині на смех Бога і рас-
пашання Яго; думка аби Богу дасьни иму працівдым
лагон і радісную нагороду за єсе перенесення
житійській у часе дослідженії і аркимрії, і не
обійтися яго голими. Уважде яго на шахі пако-

омнасъц.

...Але вчимъ так-же пакоръ:

Есьцъ пзумънъ, чытъ глыбъ шукалникъ вѣ
съ і пзанійни пасоусъ свае досьтъмъ дѣлъвъ пры-
датъ, тымъблынъ пераконнанія, аѣ сваіхъ виста-
вахъ единсно таго, какъ прынкнаніи і вчараніи ба-
зъмъ ізланніи пабудовъ Божае, залкнаніу і нор-
мъ, якія кіруюшъ ёю і тада ставча зразумелымъ
зрэзуманіи прыложъ словъ вілікія Ньютона:

Я ни педда, якімъ я вылоусъ для плюздъ, алъ пе-
сь самыи сабюю я выгладяю, якъ хлапчэ, што

пары да пары знойдзіле вышыліфавані каменчыкі, ці прыгажкайшою ад звычайнай мишуло, калі ў тым самым часе вілазірныя чынныя праўды стаць перад ім недаслыханымі». Гэтія слова Ньютона сўнілі, пасля трох стагоддзяў і ў сучасным узданні не мелі тагіне фізікі і прыроды, гучыць больші праўдзівы чым катыс.

Аб Лілітце апівадаюць, што калі ён ліжоў хворы, а троціць, сточыць, калі яго прынапісаныя ягонае вілакіе акрымчыкі, млык алахазу ў торкюю ўсмешкай: «Тое, аб чым мы ведам, ёсьць жаленікі, але тое, чаго мы не ведам, ёсьць блемнікі».

Ни мени ўнійца съвершэйзілі перед 59 лістадам наименшых вічных і мізкіх славы Вірэр фрон Сімэнс акрымчыкі правіла ўбоготрушка дынамо: «Чым гандык прыносяць уса ўлонные гармонійны размермераваныя слізы прыроды, а пасля крохамі акрымчыкі з доказах, зрабілі вісанава, што прыродныя істоты кіруючыя неіхнія праўдамі. І за праўды, чым быў бы пізменены і пізун быў рух нібусі і зору ды іншых прыродных твораў, калі бы гэтым усім не кіраў над ёсць Вышыні Розум?» (Сын Тамаш «Прагол на кнігу Йова»).

Запіралыя наша веда прыроды ёсьць скромнізм ў сваі абсты і недаслыханіе ў звычэсце. Тын чи менш у адных трактаве аб электромагнітнай тэорыі съвіта можна было прачытаць наступнае: «Ці-ж Бог напісаў гэтую формулю?»

Бясперчна рукаўшчыні Максіміліану з'янкоўшчыну ганімальную, але і яны нароўні з кожным лісабонным постулатам тварынні фізікі, дзесяці звязаны з г. ж. закрутаныем і іхвілізаций канкрэтнае речысцасці, без чаго ёсьць немыжымі плодына разбор матэматыкі. Як часта сёньня можна спаткаваць толькі частковыя неудаваныя разнажаны замест цвярдым закону? Дзе ёсьць рэгулярысты становішчынамі, а сядзеніем якіх начыннікамі харектару ю формы амэты масуці па-всёй развіваній праўдзівенасці, і, неўзабежчыні спішыцьця з іхнімі основай дынамікі, павінен фармаваць статычны законік.

Праграс науки не спынінецца. Добра ведама, што наступаюць адны на другіх этапы ў сваім ходзе не заўжды прахадзіць шлях, які ад першапачатковых доследаў і акрымчыкі даўші працца да гіпотэз, да гіпотэз, да тэорый і Уканаў за дзвіненіем пізуні і бессумнай пізуні. Аднак здзироўшы ў Альвардтарынія ўладкі ў ўсіх яхіх зоўнішнімі альбінава па крываі лініі; віншыцца, у якіх тэорыі, што здзялалі быльші бессумнікі, да якіх склілася павага вічных, з часам падаюць на ступені гіпотэзу, каб пасыць быльш зусім пізуні.

Не зважаючы аднак на наўйкінейшыя наўпізун-

шыці і збочаны з простае дарогі ў кожным людзкім віслыку, пратрасі наўпізі і веда, які знае ані перыніку, ані скокаў у час, калі шукаючыя праўды перадаюць азін другому съветам доследаў, каб асыльшыць разгорнутыя старонкі кнігі прыроды іерапоўленне загадкамі. Падобна стварнінамі — заўжыжэйшыя англіскі Доктар съл. Тамаш — што ролізісанія згоды з праўамі прыроды, паводзівіцца да недаслыханага да ласканага, — зларенцы їх людзям у адносіні пізменаным праўдамі. Нія пачутку іншы здабычыя кропку праўды, а пасля крохамі за крокам даўші да болыцца, прымісночыя іні прыкладу, і нічыслынімі азарнайно пачнатак съвету і таго, што мацко-б нарадзіцца, але прыледзівіцца пільней праўду, апіраваючы на яўных паказальнікі і доказах, зрабілі вісанава, што прыродныя істоты кіруючыя неіхнія праўдамі. І за праўды, чым быў бы пізменены і пізун быў рух нібусі і зору ды іншых прыродных твораў, калі бы гэтым усім не кіраў над ёсць Вышыні Розум?» (Сын Тамаш «Прагол на кнігу Йова»).

Новыя і шэршністыя цяжкія чалавекінія кропчыні уперад, але заўбяды язде, маўжні той падломікі ў кірунку глыбіннай пізменанія закону даследжанія ў недаслыханага съвету так, як гоніні ѹроўжанія чалавеку жалаванне праўды; алик і паслынкі тысячагодзінавай людзкіх досьледаў аб унутраных нормах і рухавых слаях, абы там, як паўсташ, як існует съвет, а тымболы Божкі пляні, Яго ўсіхпрапанаваныя, паращуючы і кіруючы ўліп — для чалавека ёсьць і астаненіе недаслыханым і бледним вобразам боскіх іншыні.

Перад здзявамі зеңце праўмурасці, што ўсім кіруе ў іншакісні парадку і ўсіх скірбуюць да іншакіх партроту, дунід-хосцелы віслыку азін пізуні і іхны, і тут мейсіс для пакораве ўзбеладзілі азараны, вічнучыні перед сабою цуд стварнін, пры катарын чалавек іншы быў прыпісніц, і катарын людзкія рука нікожа наслеплаўшы, але ягоока можа бычыні ніякіму блеск магутнасці Бога. Перад шматлікімі ніякімі пізуні і тэінамі парадку і сувязі закону бескансенцната макракосмаса і бескансенцнага мікракосмаса траба, каб людзкі ўніверсітартымі кліч: «О, вышыні ба-гатыні! праўмурасці! і везі Божае, як недаслікіні праўсуду! Яго і недаслыханымі цяжкія Ягоніны» (Рым. 11, 33).

Шыскілі той віслыкі, які ў працэсе праўша прыкінікі пібеснісі і змыні гонімі чытальніц у агрэмаднай кнізе прыходзі і чычу кропкі яе слова, вічнучыні людзям сълед, пакінуты Богам у отварыні і гісторыі съвету...

Сылні ног і вышынітуць Божым пальцамі зна-кі ёсьць ніксіральныя: міккія рука чалавека німожа ўзмазаніць; сълкы і знакі — эта жодзін азкуль выпытвае Боскіе для ўсіх розуму і зда-валася-б, што гэта для вілікіх чучоных пісев

апостол народу: «Тое, што матчына ведаць пра Бога, аўбужена для іх, но Бог вымушаў им, бо на-ябічнае Яго, вечная Ягонія сіла і Боскісць, сат-варнісанія съвету робіцца пізменальніцы пра-разглажаніе аб тым, што стварана» (Рым. 1, 19-20). На сімі з надыходзі, экімі ўпрыгожае матчына вілакія астрономамі. Сікі чыталася: «Ал-аглядзіны неба да Бога шлях кароткі».

Гледзячы на съвет у гэтае Вышынішайшыя аст-раніміческія абсцраторы, што стаць у нагах Бога, ін трунне азрунену, якіх чынамі прылода ўсімі ёсці істотамі віслыку і візінікту дэз-ніконаю, паводзі нахілу ѹхне рознікага на-туря, але Найвышынішай Твару, Кансірватуру і Валадару нікід прыроды нахіл не можа супра-віціцца, бо Ен стаць ёнімілі аубіх быўту і за-кону ўсімі ўспікнінаніямі і візменаніямі для стварнінія. Толькі Ен сам можа дзеля ра-

Вялікоднія звычайі на Беларусі

Святыя Хрысціага ўваскрасенія — Вілікден на Беларусі супраздажденія шматлікім і рознімікімі пізабагацубовымі абраядамі і звичаямі ў балынітай глобікі сямі зме-стам, як і саме Святыя. І з гэтае гледзінча ходзіц да яго прыгнаўшчына.

Не па ўсіх Беларусі яны альпіакавыя, бож-ведамы, іншы край, то ў змічай, аднаць у галоўных рысах ёны не мітін розніца.

Да Вілікднія пічанынамі рыхтаванія з пі-чаткамі Вілікага Посту, да Вілікден з'яўля-еша цанкімі гутага Посту, «Стайць most на 7 вірет, а ўкіні мястэздыні вірет».

Беспіснідна падрэштка да «голіна сус-трэчы Вілікднія пічанынамі аз Вербінім, У гэ-тым тызіні наўбяды спавідаюць — азчыні-ячы-юць душу аз грэхоўнага бруду і чысьціні ўсе-дышаць хаті з самі спарады памыні. Да-ся гутага імят Вілікі Чашнікі называліца Чыс-ты Чашнік. Талы падліз пічанынамі, азкуль і піцтала прыказка «Вымету разком, вінесуе вакон». У гэтым часе такімі рыхтаванія пічаны, а камі начынам, дык новані віреты.

Апошні дні Вілікага Тыдня прымічанія для гатаванія ежі для разгові і ўсі Святы-лінія Тыдня. Найлепшыя прысмакі, якіх мог мець беларус, дык іх захобуць для Вілікднія.

З асабільна піцтава хардзючыя яйкі на-чысьціні на чырвоні; да ёсьць час і мігчымас-ці дых іх распісаваць роднімі ўзорамі, азкуль і піцтала ў іх пісанакамі. Чырвонае вілікодніе ліч-кі спатківаюць амана ў ўсім хрысціяніс-тве іх піцтаваніемі. У гэтым часе такімі рыхтаванія пічаны, а камі начынам, дык новані віреты.

Як гэтае піцтаваніе ўсе хатні, дык, па-матернісцкі, сідзяць за стол разговінца. Стол піцтава наўбяды і найбільш, якіх толькі кожніму піцтавае ягоная заможнасць. Настрой вічнічна вельмі юрачысты, бож-і стол накры-

ты чисто настольная, да сътина застелены, і самі апартаменты пасынчаным, і весьнини пра-мены раненчаны сонца разысынчаны хойн і ўбогую хату, як яшыя некалык слуг гаспода, падчас аблазильных кожнага савынчым лич-кам, дапанчанкою затыно вілажной Уральс-тась.

Пасын разглайчны, старэйшы, на слайши излую ноги зинчаны супачаным, а молады; — ёй нима калы спачычаны, бо на вулкы ўко-пачынчаны зібранія гурткі, каб гулыць у біт-кі, або кашан йікі; юшага ладзіны карахода, гушкасл, а янич іншыя зібранія да вілаж-нагоду.

Даені стареюча альведан усіх родных, каб-атрэмаш чырвонае жечка.

Як толькі суннайе ў нідзелю вечарам, а ў некаторых ваколіках у панізедзелю вечарам, пад-вокнамі краінін хаты ў кожнай вёсцы разы-гешчаны «Хрыстос Уваскрас». а за ім-ідущу валахобійні песьі. Да познані Учаны ах-до-зінін валахобійні хату да хатай, а ім сътуму ў начнай ціні асабіні паразаше сарса беларуса.

Царкоўнае съвята Валікадня трыве толькі три дні, але на Беларусі даўней ѹю замчайна съвяткавалі цілы тыднені. Пріпісваючы кожнаму дніку асобные значніні: серада — градзіна, чыверш — а грому, пятніца — аз пасуху, субота — ад уладку сканіні.

У гэтамі радасніні дзе беларус не забынчані і ад снай памірных родных: у літаратуры пасын-правядзенне Нідзелі съвятынку Радзініу, каб імдзінчаніца тою радасью, якую Хрыстос ста-рый памірных адчыніўші ў Рай. Такімі Рада-ніці да абеду пашыну, па аблезе плачуну, а вечарам сканіні.

Усе вышнепізначенія абралі паданы ў най-больш сухой форме, якіх ўсё мог назіраць паста-ронны члек, аднак і гэтае пералічынне съвезд-чиць аб запрэчыў глыбокім і ўцішнічым съвезд-чиць, якіх іх пытаваны і ў патримоўчай. Калі-ж хоте́шы магчымасць хоць раз у жыціні не толькі да іх прынадліжыць, але і перажыць, дык той глыбокім може сынверзізіі, што адна хайніна ві-зіонічнай радасніні ёсці жарт, чынісна сотня пунхіх галоў.

Тут сама сінія, настроўчаніца пытканье: Як была магчымасць на Беларусі гэтае радасны, калі праз цільны стадоўскі кожны хрысціян беларуса «съзывою» зічыць?

Якраз на тле сучині жыціні і пасцяга ві-зіонічнай радасніні, бо Валікадня съвятыні съвя-там перамогі і ў надпірнім і ў нічороднім парадку — перамогі Дабра над Злом, Прауды над Крымдай, жыціні над смерцю, траурну-Божага грава над людзінкою злобой. У прыроде Ісуса Хрыста, чарвоным імяком каранавалі Гана Крыж прыблізна.

Лютою зімою — ажыянанне прыроды з зімовага сну. А наўбажнічайше, што ўсе гэтны перамогі беларус успырнымай не пасынчы, але якнайблольш актмуну, бы іх суправаджай унутранымі перамо-гітамі над сваімі падзвінімі слабасцямі:

Духовая перамога — 40-дзінны пост.
Душўнай перамога — чынчары споведы.
Рэлігійная перамога — захаханне ўсіх абра-радзу.

Вонкавая алівна — парадак у хате і гаспадары.

Якую маральну і духовую моц патрфіба, каб асигнін гэттыя перамогі, іх гарт волі, можна пабачыць з таго, што гатуўкі скаронінныя сувані, пикнукі булкі і пасы, гаспадыні з усюкою цінністю старалася не аскарміці. Больш таго вель-мі часта гаспадар і гаспадыні аркады, знатныя ў Валікадні Пітніцу і Суботу пасыні шын-ністрам постам, ішакі працуючы ад хіміі да півни. Молады не ладзіла гульняв, не сілему; му-зыка не закрываў сваіх інструментаў, хоць настас-тавала вісна і ўсё напаўнілася разаслою. Не зразумеюць гэтага ніколі тэя, якія дабравольна не пасынчы ніводнага дні, якія ні заломнілі за найменшесце ахвіры. Не дык іх гэткія перамогі, іле і не ўсіх іх вілажная радась.

Перамагы адзін раз зората, гэта вілажкая пе-рамога, але німа большая перамога, якія перамаг-чы самога сібе, перамагчы шыгодні і штохіўні. З гэткімі перамогамі сустрэчай беларус Валік-дзені.

У ім чаго рабіліся і робінша гэттыя ахвіры і перамогі над сабою?

У імі Божас. Каб разам з Хрыстом уздэліні-чын у Яго ціркнені і разам з Ім стація Узэлілібакіх вічнае радасны і Уваскрасенія да пачніча жыцьця.

Вось той глыбокі сэнс вілажных абрарадз'яў і краінікіх радасаў. Сюды сімі ўхочае забынчанія толькі рэшткі старыя паганскіх зем-чынів сапэцільні толькі сам аз паганстве. Бесспречна шмат абрараду сіяе дахрысціянскіх часоў, але іх хрысціянства на толькі перара-зіла нутрана і ноніка, што яны служыць выключ-на для зуховага добра, для заблужненія души. Тому яны і сімільно заслугоўзаны на найчыморай-шэе і найшырэшыя захаханні і культузыванні.

Мы перажываем аднакімінкін час і шмату каму замест радасных вілажнічных прывадзячынікі сум і цікій. Успаміні замест ві-сей-хіліх сілівээр — горкія сільбы. Усім тим хане-ліася-б дыша у руіх гэтых пару разам, да іх звычыні — са прынадліжнай валахобійкай, каб захахніх хоць іскру вілажнай радасы:

Там на гэты Галгофіе Гулзі стасі,
Ісуса Хрыста, чарвоным імяком каранавалі
Гана Крыж прыблізна.

Пад Крыжам Яго Мані стаяла,
Моцны голасак казала:
«Сыны Мой пракрасны
У вачох Маіх ясны,
«Ты на Крыжы паміреа,
«Мамі аду пакідае!»
«Нія плач, Ни плач! Май Мані!

«Я ў тры дні Уваскрасу-
«Усіму міру радасны прынансу.»
Мы гэту радасьць звычай-
Вас с Савітасі вітаем;
Хрыстос Уваскрас! Хрыстос Уваскрас!
Хрыстос Уваскрас!

а. Лей.

Чаму я выракся камунізму?“

Выяснянымі экс-выдаўчыні камуністичнага штадзенійца ў Ліндане.

Гулкім рахам адгукнуўшы амаль па ільнім

свеціні сінісційны вінідак Дуглас Гайд, сібір-чырвоністай камуністичнай партыі ад 20-і год — ад 5-і год выдаўчы камуністичнага штадзенійца ў Ліндане «Дэйлі Воркэр», які ішпер выступіў з партыі зрокісі слайдаві становіні і разам з сі-ею жонкай і дзеціні прынімай каталігіз.

Што прынімалася да гэтага разынінага кро-ку? На гэті азказае сам Дуглас Гайд у артыкуле звычайнымі на «International News Services».

«Ал часу калі ўрад СССР, прымоўчы ў савін альтырзультарнікі, не стадзіўся на пляні Маршала, я пераканаўшы, што мін немагчымы ас-таваніца даўшай савін камуністичнай партыі. Але іншы і перед альваром ад пляну Маршала, савін-кія падліткі былаў лічні і шыомдай: мы ішкун-лікі прывескі на магчымы ніжнія Еўрапе-тыхы краіны, што маюць карыстніць з дабраві-льскімі азможнасцямі Амерыканскіх дзя-намагчымасцяў. У першую часчу савін азможнасці на візіоністкіх падзеньях і шыомдай-тыхы падліткі і экзанімічнае прыміслюніўскі В. Бры-тні.

Я булачы чырвонікам ліндандская выданыя «Дэйлі Воркэр» дасланіка пераканіўшы ў чым сут-нісці савінскай падліткі. А вось юйная доказы-тэста: напрыклад, ангельская камуністичнай партыі атрымала конію рапарту экспарту В. Брыт-ні ўб умовах, калі-б Англія на прынансі і не пра-віла пляну Маршала. Гэты рапорт прызначае, што зывініл-асяй ад двух да трох мільёнаў беззра-ботных і што жыжарства карыстніца з межею шыомкасці калерні.

Камуністичнай партыі замест таго, каб пайсь-ні з помочнічай для ўраду і для жыжарства, съм-ляла пляни бесскорыніяў байкоў прадукцыі і цын-сіннага агіткі і забастоўк, биз згоды іхніх смы-дзіктарніцаў прынесі:

Але калі залевірні углазу на тое, — што залу-ніненіе праўдано, — што Каталінская Царска біра-на сабі ініціятыву правадзінка і Усынкіякія пад-зывы сваю савінскую дактрину з большімі і азахай, — дык бэль зічні добрым ла-гідзідзі і наядзе для ўсіх хрысціянінів...

«Думаю, што мой выклад не налажыў да радаскі: мужчыны і жінкі, якія маюць яничія магчымасць думкі «собакі галавой», на чура-ючыя выявілі слайдаві вілажнікі незадаваленіні з усіго таго, што злеміні пад знаныя чырвонае падліткіні гвалту, якіі намагаюць дасвесі-ць сіёт з шыомі і духове немічача.

Але калі залевірні углазу на тое, — што залу-ніненіе праўдано, — што Каталінская Царска біра-

на сабі ініціятыву правадзінка і Усынкіякія пад-зывы сваю савінскую дактрину з большімі і азахай, — дык бэль зічні добрым ла-гідзідзі і наядзе для ўсіх хрысціянінів...

З Л О Д З Е Й

Праз вістроїння крати насымела затяжну прерваним пременесають сонечка і асьшыпі пажожулы айбіны крамоллинику, якій былі сабраны ү кампры Нр. 30.

Усе глянуло на акно, бынцам вітаючи новогодніх.

— А, гляді і сонца да нас, — азвауся стараста. — Ну, ты, брат, и наши кампанії, ишба за кратами ні утремеш.

— Яич толькі тэтага не хватала, каб сонца ү турму пасалызы, так-ка надумуся. — Гаварыў, не падмамоучы, галаю, славуты зводзе Сынечка.

— А што думаеш, каб маглі, дык-би не пасадзіл? Не? — Ергамеся стараста.

— Ну ли да што? За якую празину? Ты ўжо, відзіна, распачынаючи другія дыясяты в гэтых музоры пачынаеш з глазуру знядзаны.

— Яз агузду? Галава тэвія заронія. Капі мы захуць руцам волі і пагулагуши што назымаешь трапіці сіда, дык чаму сонцы не моглі трапіці за нейкі краты, алікін зананта нікага чараватага, ні абомланулы прамерзану прыживалу якога небудзі тута, або высмалубную зобжка не аднуку ашварінку? Гэта, брат, крамолды не тлею, што нікага тат іншыя вітага в фугра вітрас.

Усе засмыяліся, а нейкі піхі голас з кута дзяду.

— Але-ж у ірабе і фантазія.

— Гэта толькі, што на мотузы, — прадаўжай стараста, — а каб маглі, дык-би скавалі так, што хонь ты ў ракушкі неперможным злодзекам, а напузы-б на віктор.

— Што, и на віктор? — ажынуся Сынечка.

— Гэта-то дуды.

— Ведзены Сынечка што? — азвауся ні алтуль ні асколь жо сuseз, — пакашы, брат, піллэзайшы спраш, а то ўжо зіндузілася бяз нікага нічога.

— Паслызаўтара? а што мае быць паслызаўтара?

— Што? Ды-ж Вілікізень! І тут будзе багаслужынне. Весь украдзі чашу падчас службы, гэта будзе штукі, лепш чым сонца красы!

— Дзеда! — крамкуну стараста, але азразу сымыншы голас і паказав на дзядзьву.

— Нах гэтым варта падумашь, — казаў Сынечка, — бок да Вілікізену у паркое, злаезиш, усе дзядзьверы ачынені.

Пасыпаліся прыцішаныя сымехі, жарты і праекты..

На Вілікізену у турэмнай капітэне было выняткова похві, а Сынечка змайхозічеся амаль на самым перадзе з левага боку. Даючі нічутыя сълепыя закрнуні яго да жылога. Чыстым, але пі-

хім голасам ічкалькі харыстых з асаблівасцю людасцю паўтаралі:

«Христос наскрэсе із мертвых...»

Сынечка спачатку намагаўся забраница да таго напісанням на кампры і старосту абызкоўніць свой пісан. Ён то заглядаў у фігар, то на сбіроу, але тукі сълему такіе касаліті яго душу, што яго кілдаа то ў жар, то ў холад, то нейдік мурашки блегілі па го скуры. Думкі яго разгубіліся і яго сымынчоў, як прачталі евангельле і съявітор звыярнуўся да прыступных з словам:

Вілікізен настрой, турамна атмасфера, абліччы вязнін, відзь мозина закруні самога съявітора і ён чым далей, тык гаварыў з большым зачалом:

«...Христос уваскоры і прыяніс радасны уся-му съюту і нікога з гэтага радасны на вынічоче; усіх ад эвалі ўзмані да Неба, дзе-бі ніны не знайдзіліся ім у раскідных паланах, ізі за кратамі турмы. Гэтую радасць Ені нікес ўздара, не абліч і турмы. Сам, Ен, Той уваскоры Христос, прыходзіць сіды да вас. Як насылі сонца на зінью ні замануў ні крогу, паслычаючи ўсюдзі сваё жывітвортава піццо і съют, так і Христос Сам ўсюдзі насе Свасо ласку. Ен прыходзіць словам, за гэтым вістроїнням краты, бо тут яго людзі ү пано граку, бо тут вы, якіх Ен ахлюпіў сваі мукамі. Дарагую нашу ўзданіць Ен за кожнага, алі да ўсю спасаююю крыу і веліч. Як на Галіффе Ен быў у таварыстве злачынцаў, так і тут. Вось Ен съяняў той самы (тут съявітор висока ўзманіў крый), а прымруч і леваруч Яго злачынцы. Матчыма, што мікі вісць такіх, што і съяняў з Яго насымінца, які калісь той, што быў леваруч, але піўна ёсць шмат такіх, што, як той пра-паруч, звыярнуўся да Яго, какумч: «Госпазе, успамні мене У вадзладстве Твайм! Да іх Христос зайдзіц адказава тымі самымі словамі ласкі і прафачэніем...»

Далейшымі слоў Сынечка не дачуваў. У яго души аблінвалася нешта нібываляе. Рознік забрани, пастановы, мітусілі алны за другім, змагаліся між сабою, але нароши ім амаладла неперможнае жаданіе, нехцілі станові пра-вуч рхристы.

Калі ўсіны казаніны съявітар прыцішаным голасам казаў:

«Христос вас любіць, бизнімерна і кліча вас бічы з Ім, ісці сълемам да Ім. Хто хоча стаць пра-паруч Яго, хай стае зарад...»

— Я! — на пітрываў Сынечка, і падышыроў пра-вучы.

Сталася нешта, чаго нікто не спаздзіўся, усе замерлі і сам съявітар на мэнт разгубіўся.

— Я так-же злодзей, але я хачу быць у таварыстве таго злодзея, што быў на крыйцы правана-

руч Христы. Можа я большы злодзей, як той, бо я ашча съяняў хасіць украіны ў Яго часу, дык ніхай мне за тага адпаведна пакарас...

— Не, Ен ішбе не пакарас, але аблічье, як саўюд шымары сабр. (Тут съявітар закрнуні Сынечку крыйкам за піло) і ачынчы ішбе ад усіх тваіх трахобу, каб ти быў чыстым і дасканальнім.

Тримаючы крыйкам за піло, съявітар падвёў Сынечку да абраzu Христы.

— Вось выспавайдайся ў Яго аблічы.

Як турма турмой і некапаніца тая была каплічо, ні чулі яшчэ таксама споведзі...

Як цёмныя хмари разладоўлічыца прырунамі і націлічніцо, маланкі і пілум: так душа Сынечкі пазімвалася грахуная пакару. Паслы шымаре споведзі буйныя съязы панілі з Яго загараннях да ўсіго вяччя. Як ён не стараўся іх стрыманы, да ўсіх вяччя. Тут-же перад абразом Збрую ўзмуў на калені, закарызны руцамі скрунуў сваё абліччы, але ўзоруна пра пальцы пра-

сочваліся краплістымі сълізі, але на душы рабіліся лягчі і асмей.

Раптам сонечны прамені узму на абраzu Христы, перад якім быў кленчы. Сынечка скамінуся.

— А, і тут! — прымігнтуя ў галаве, не-де чуты слова.

Бы падніміў ўшней галаву, глянуў на абліччу Христы і заслых, што ин усміхнеша.

Сынечка перажыві Вілікізен з такім настроем, што наеві кампры стараста галаварзі ні ве-даў, што скаміні на гэта. На абліччу ён вывізілі нікакіх усміхненій выраз таков яксына, што капілі зінкрадаў аднакракіні пра-вучы.

Анатолі Жменя.

Е Р У З А Л І М

(Прадаўжэнне)

АГУЛЬНЫ ВІД
НА АЛІУНУЮЩУ
ГАРУ СЕНЬНЯ.

ване крыйкамі і дайхозім да прыможае фран-шішанскае каплічкі «Госпад плач». На гэтым відзе на кампры ў Вербніку видзею, калі Христос меўся ўчыніцца Ухані ў Ерузалі, аг-ляжочы места, як на далоні, бачучы перад сабою старасту Сынечку пойную харасту, і веда-ючы, што незадоўга ўсё гэта ляжа ў грузах ра-

НА АЛІУНАП ГАРЫ.

Крыйку далей за базынкаю Кананіны знай-хадзіцца царква сьв. Марыі Магдалені. Адзігута можна зайдзіць на Аліуну гару. Ідучы наяла мураванне агарожы. Ісці час пасымлюючыя ўгару. Леваруч мінаем руіны аднае з съявітніку юбідула-

зам т тысячамі людзей — плацай на гэтым ніж-
дзячым местам, каторое не пазнала часу Яго ад-
ведзіней.

Ізучы даць том' сааму дарогаю, можна дай-
сць са святіні «Pater Noster», што знайдо-
дзіцца праваруч, і леваруч кіруху дадзіцца
вымокую венку расейскага манастыра. Перад гэ-
тым манастыром, з левага боку, знайдзіцца

КАПЛІЦА УШЭСЦЯЯ,

адкуль Христос, у прысутнасці сеіх апостолаў і пучнай, альянью на Неба. Эта капліца нінер належыць да манастыру, але не святы Ушэсця, яны паводлеў хрысцінів на адпраду бағаслужыніку. А кожная, хто хача адвядзі-
гаты съявленне мейсца, ахвотна збусёды пучы-
ночы.

Этаке капліцы а-за муру ў візіце. Перад саім ўзходам у каплічу знайдзіцца неім-
лікі пінакль на якой пабудаваны мінарэт. Гэткіх мінаретуў у Еўрапе не шмат; гэта віскі аекі,
з каторых магамітскіх музэумі західзіцца са-
іх верікаю на мініту.

Можа нехта здзівіцца, што гэтаке дароге для хрысційскай мейсца знаходзіцца ў руках ма-
гамітанаў. Траба аднак сведчаць, што яны з дзе-
сяці даўніх вялізораў Палестыны і толькі падчас
першае сусветнае вайны ангельцы адбіралі гэты край ад туркаў, але пакінуў им самарад і новыя парадкі ўзводзіцца на велікім съплюшчаніце.

Капліца Ушэсця зноўкі пасыбічна, а ўся-
радзінне крутіла. Купаль, у які ўжо работы магамі-
танаў. Ускрэдзне капліца пустая, толькі мексіка,
да ў складзе візіце вільгельмене, жыла падобнае да чалавечага скелету, выложанае мра-
марам. Апавядваючы, што гэта съед ленай капліца Хрыста.

Навокол капліцы агарошка такса васьбібон-
ная, але неургумарнае фігуры, мурваная. Слові-
чнічастка гэтага муру гэта частка даўнейшай
святыні Ушэсця, збудаване тут яшчэ с. Але-
наю. На гэтым мейсце кркіжакі былі пабудаваны
з чырвоных кіркоў, але і ад яе астальныя толькі тры
руины, якія можна бачыць сёньня пад мурам.

Вернемся цікеры кіруху наяд і ўвойдзіцца ў на-
званую ўжо раз святыні «Pater Noster».

«О ІЧА И АШ»,

при якім знайдзіцца манастыр карыспітанак.

Тут капліца была базыліка с. Алены, але по-
тому зруйнавана асім. У XII в. кркіжакі пабудо-
валі тут святыні под назовам «Pater Noster»,
бо працаўніці на гэтым мейсце Христос на-
учыў гэтай малітве сваіх вучніў. Але і гэная разам
святыні была зруйнавана, і цяперашні разам
з манастыром пабудавана ў 1866 г., калі гэтая

мейсія закупіла адна французская кіркіўна, слаўнічнае Наполеона III і аддала карыспітанакам.

У самай святыні і на сценах прынесеных ві-
сіць віялікія табліцы, якія здверы, з выпісаніем
на іх малітвой «Ойна наша»; кожная табліца ў ін-
шай мове.

На мейсіі даўнейшай базылікі імпер буду-
ешца новая базыліка на чэсьце Найсвяцейшага
Сціха Христостава.

Тут на гэтым саім плязу пры агародже
быў даслоў прасторная падземная капліца «Бе-
зрук», какуш, што тут апостола ўкладалі першы Сымбіолічны, звязаны апостольскім.

Дарога, каторая мы прайдзі на Аліпійскую га-
ру, хонь набойшы стромая, але найкарашэйшая.
Есьць і другія дарогі, на якіх съезжэш, нават са-
макодзь, але падмы кружыны.

Калі пайсні ад капліцы «Pater Noster» на
усход, макош леваруч арабскі забудаваны, а
з дзялі мурваную агародку расейскага манасты-
ра, дэйзес за неімлікага францішканскага ма-
настыра.

БЭТФАЖ (Бэтфаг).

Гэта тое мейсія, адкуль Ісус адбыў трум-
фальны ўезд у Еўропу ў Вербную Недзелю.

Ціпэр кожны год на Вербную еўрапейскую
каталіцкую жыхарства, разам із сваім патрыяр-
хам, адбывае адступту правасцю з пальманамі ў
руках, съплючыя ролігічныя песьні.

З часу Ісуса недалёка ад гэтага мейсца

была ёўбка Бэтфаж, якое ціптер німа.

Ізучы даць на супроцьлегам збочу Аліпі-

на гары пры дарозе да Ерыхону знайдзіцца

БЭТАНІЯ,

дае за часу Ісуса быў дом Лазара і яго сёст-
рату Марыі і Марты; дом таго самага Лазара, каторога
Ісус уласкірасці, хонь цела Лазара зачало
было раскладаніца. Гроб Лазара можна атрыаць
з ціпера, Паларбускі Бэтанія называецца Аль-Азр-

іх; жывуць там арабы магамітанске. Між Бэтані-
ію і Еўропай курсуе саамох.

Калі пернемадзі Гэтсімані і пойдзем дарогаю
у кірунку места, прайдоўшы кляя базылікі Ка-
нанія і гробу Бағародзіны — дык на западнене
дарогі будзем мену леваруч каплічу с. Сын-
ціана, якія збудаваны на памятку ў каменадзіні

першата мучаніка за веру.

Кіруху даць зорага заварочаўшы ўлева ё,
уздзімачысці падхару, візде проста да старога
муру. Гэткі мурам Старое Места адбідзена
кругом. Гэты мура мае некалькі брам. З гэтага
тара ўсходнега боку, апрача брамы с. Сынціана,
праз катару мы ўвойдзіцца ў Старое Места,
з манастыром пабудаваны ў 1866 г., калі гэтая

ЗАЛАТАЯ БРАМА.

Праз гэтую браму, паводле традыцыі, трум-
фальны ўзіжжа Христос у Еўропы на Вербной
недзелі і прынес пазыўніца імператару Бағародзі-
ны ўзіжжа Святіх Крыкі, алабараны ад Пэр-
сіу. Ціпэр гэтая брама замаскавана.

Увайноўшы ў Старое Места па браму с. Сынціана, да яшчэ прости, зараз праваруч буд-
зем мену

Касцёл Св. ГАННЫ.

у які ўвойдзіцца праз браму на пагост. Гэ-
ты касцёл збудаваны яшчэ за крэпасцікі часу,
даўшы добру захавані. Ціпэр якіх не належыць да
грэка-каталіцкіх манахаў африканскіх місій
Білых Айшоў.

Паводле традыцыі, касцёл стаіць на тын-
мейсіи, дзе быў дом святых Іакіма і Ганні. Тут
тэла раздзінца. Прачыстасць. Марыя. У падъязду

нае ёсьні сходы, каторыя видзушы ўпіз да кап-
лічкі над касцёлам, даўнейшай малітвасці
п'яты, да якое прылагују сціліцы дом с. Іакіма.
Іл. аўтаром касцёла Бағародзіны ў гэты
капліцы ліківы фигуры, якія вельмі жывы і мас-
танска прадстаўляюць дзіцячыту — Найсв. Марыю.

Перад касцёлам, крому вадзіл, эмайко-
лізіс сажаўка Баўзэса, пры каторай Ісус чу-
лубою адвараніў хутора ад 38 год паралітика.

Пры ўважаце да гэтага сажаўкі, навокол на
сыненых лісцін табліцы ў розных мовах з тэкстам
Іннігельга аб гэтым адвараніні (Іл. 5, 2-9). Да
сажаўкі сходзіцца па сходах даслоў глыбка юна.

Калі выйдзен на пуніху, з якога мы ўвойшы-
ці на касцёл, ды будзем ісці даўшы толу вуліцу ў
тym-же кірунку, дойдзес за місісію да падъязду
з начыніціна Святіх Крыкіёў Дарогі.

Д. Аміско.

(Праянін будзе).

БЕЛАРУСКАЯ ХРОНІКА .

АНГЛІЯ.

«Аб'яднанні».

У сакавіку г. ўйшайш у Лёндане першы нум-
ар часапісу «Аб'яднанні», як орган «Хрысці-
янскага Аб'яднанні», як орган «Хрысці-
янскага Аб'яднанні Беларускіх Рабочынкаў у В.
Брытаніі». Не чаючы палітычных арментацыяў
гэтага часапісу, прыходзіцца ў сумах съвіер-
дзіш, што самае слова «Хрысціянскі вельмі пе-
тармашнікі» з'ясмени некаторых артыкуулаў ча-
сапісу. Якім-то этычнымі законамі і якое мараль-
насць кіравалі раздарты часапісу «Аб'яднанні»
з'ясняючы артыкул: «Хто такі а. Сіно-
віч і чаго ён прыехаў у Лёндан?». Ік, не пераклад
ад лёнданскіх газеты з 16-18 гадоў пасля

з'ясменилі, што ён спустошыл артыкул і аўтара артыкулу
аб гэтым напушы ведаць, калі не з ангельскіх і польскіх часапісаў і газет, дык прынасяць з беларускага дутыні «Беларус на чужані» №р.
3 (7). Каці ўзбіцціца нейная новая форма
хрысціянства з этыкаю съвіердзішысці, якія
чаго добра можна ад яго спазнавані? Пар-
тынайна барацьба была ўсюю і збусёды, але тын,
што ў гэтай барацьбе надлужываюць съвіердзішыс-
ці сам а сабе візантійскі ганесін прычус.

30-ы ўгодкі 25-га Сакавіка.

Урачыстасці з нагоды тримінатаў. Угодкі
25-га Сакавіка адбываюцца ў Лёндане дні 28-III.
З гэтага нагоды адбываюцца хрысціянскае бағаслужы-
ны у беларускіх католіцкіх і праццаўніцкіх
святыннях перад падழмі, а па тады адбываюцца
святочнай акаадэміі з рефэратаў і місташко-
праграмаю, якія на прыступах з драбінкамі вілікое
зіражанье, бо некаторыя нумары злекіншы збы-

Умовы жыцця.

Аб умовах жыцця ў Аргенціне піша адзін
з новых беларускіх эмігрантаў: «Ліца ў Арген-
ціне забіскічана і ўсюды адукація нястача
прыкладніх рукаў, таму на цікава знайсці добра
платае мейсіса. Прасты работы заробляе ад 12
да 16 плюс ў дзень. Каб лігніч было з'армента-
цыяне, якія гэта заробята, дык якія він параду-
ваўчысці на некаторыя тавары: кінграў хлеба
0,40 плюс, кг. мясо 1,20 плюс, кг. бульбы 0,35
п. кг. сланіны 3,80 п., гатавое ўбранне ад 160
да 220 п. Курс плюс такі: дылар роўны 4 плюс 15
цэнтам.

Ды на мой пагяд тут можна жыць, і хто хоча
працаўваць, дык можа ехати без страху...»

БЕЛЬГІЯ.

Агульны Сход С. Б. Б.

Дия 29-III г. адбываўся ў Флімілан-Лікс 4-м
зэлдат С. Б. Б. з удзелам зэлдатагаў ад усіх азві-
зьдзяў.

Перад тын, як распачаць Зыез, зледзаты ўра-
чыста абхілізі 30-ы ўгодкі абвешчаны неза-
дзяжніскі Беларус. А 10 гадз. ранін абыльды
Бағаслужыны з беларускіх Народ, а з 12 рас-
чыталасці акаадэміі прызначылі 30 ўгодкам 25
сакавіка. Былі выглазішы зла-
запады на тэмы: «Пістарычны агляд 25 Сакавіка» і «Беларуская
праблема». У «сучаснай».

Між іншым зъезд прыняў рэзолюцыю, у якой

відмінна і надалі давер Ураду і Радзе Б. Н. Р.,
БССР звезд уважає за акупаційну фіксію, а
Б. Н. Ц. за чужацьку атгітуру.

На Утрыманым Ураду Б. Н. Р. звезд пастана-
ві ўзвесьлі падлакі на 5 бэр. франкаў ад кожнага
беларускага грамаллянія ў Беларусі.

НЯМЕЧЧЫНА.

Канфэрэнцыя Каталіцкіх Д. П. сакавароў.

Ад 9 да 13 сакавіка т.г. адбылася м. Бад-Дру-
бург. Інтэрнацыональная Канфэрэнцыя Каталіцкіх
Сакавароў Д. П. для Брытанскіх земяў. У Канфэр-
энцыі удзельнічали: беларусы, латышы, літоўцы,
польскі, украінцы і югаславы. Абгаворваліся
справы душпастырства ў лягітрах, маральнасць
Д. П., матэрыяльная дапамога і пераселеніе
сем'яў.

Ад беларусаў прадстаўніком быў а. М. Маска-
лік.

Беларуская Харытатыўная Служба ў Нямеччыне.

Звыртацца да ўсіх беларусаў, праживаваючых
на ашары Зах. Нямеччыны, з просьбай пацяшы-
са адрасы ў канцыяльлю Харытатыўнай служ-
бы, для агентыі і прысыльных пошуку слав-
іх родных і знайомых так з Нямеччыны, як із-за
акінскіх краін. Пісаць на адрыс:

Weissruthenisches Caritasdienst. 20b. Gos-
lar. Sonnenweg 100. 1 A. Brit. Zone.

30-я ўгодкі 25-га Сакавіка.

Сёлетні аход 30-ых ўгодкі ўважаючы Нем-
алежнасць Беларусі ўва ўсіх большых скупле-
ніях у Нямеччыне меў вельмі ўрачысты харак-
тар. З гэтага нагоды зразніе ўсюды былі адпраў-
лены Службы Божыя, а па наступні аходы ўра-
чысты акадэмік. Наібольш жывымі цэнтрамі а-
ходу былі беларускія лягітра і звичайна да іх да-
лучаліся ў гэтых спільнотах, беларусы, пражы-
ваючыя на прыватных памешканіях.

ШВЕЦІЯ.

Арганізацыйныя заходы.

Па гэтай вядзіне ў Швеціі апінулася пашажанская
колькасць беларусаў, але да гэтага часу яны не
даравалі нікіх азінак арганізацыйнага жыцця. На
гэта влажаліся дэньні прычымы:

1. Большымі нашум эміграцыі раскіданая на
працах у гаштатах лясоў на разнагалой тэрыто-
рыі Швеціі.

2. а змянча больш важная прычына была тая,
што для новавэ эміграцыі, асабліва не арганізацый-
нагу жыццю, на спрымкі настроі Урадавых колаў.
Цяпер гэтаму настроі кірху звязаніліся на лепшыя.
Нядзіўна знайшлася беларуская ініцыятыўная гру-
па, якая наставіла сабе за мету зарганізацію
культурно-асветнюю і ўзаемадапамаговую бела-
рускую арганізацыю.

ФРАНЦЫЯ.

30-я ўгодкі 25-га Сакавіка.

У сам дзень 25-га сакавіка беларуская парыс-

ская камісія аходзіла 30-я ўгодкі ўважаючы
Незалежнасць Беларусі ў салі Хрысьціянскага
Сынодыкату. Быў прысутнім таксама прэзідэнт М.
Абрачын.

Акадэмію адчыніў Генэральны Сакратар інж. Л.
Рыдлескі, які пасынкі свайго уступнага слова пе-
раладзіў голас сял. Прэзідэнту.

Сл. Прэзідэнт у свайгі правомое падкрэсліў
вытрымкасць і стойкасць беларускага народу ў
бараце за іншо 25-га сакавіка, бо як 30 год зма-
гаючыся, у пняхікіх абстанінах, беларускі народ ні
трошкі не пахінуў з пазіцыі Б. Н. Р.

Укінцы Урачыстасці прысутныя аднаголосна
принялі рэзолюцію, у якой выказаўшы ўважу
ад Ураду Б. Н. Р. і дэкларуеца тагоўшынсь-
ць бысь заўсёль аздадні Ураду ў реалізацыі ізэалу
Беларускага Народу.

У наядзеле 28-III у беларускай капліцы пры
паркі Сан Сольві адбылася Урачыстасць Службы
Божай ў нацернаніі Божыкаўшчыны і з адпаведным
прынагадным казыннем. Нападлунні сёлетага ж дня
адбылася аборка ў салі «Хаўрус», из якой быў
прысутны так-жэ некаторыя прадстаўнікі ад бела-
рускіх асродкаў з правінцыі.

У жывой, сямейнай атмасферы быў праведзен-
ны лімскія на тэму тактыкі сучасных ворагаў
Б. Н. Р. Усім было сымфердзіна, што сучасная
акцыя разыўданія Б. Н. Р. вядзеца ў больш зам-
аскаваны способ, чым гэта вялося дарагуту, ар-
ганізуючы розныя дыяўэрсыі.

П О Ш У К I:

Мандрыка Уладзіміра з Раёўсі, які свайго ча-
су быў немікі адвартаваны на прану ў Гессені,
шукаве Кажуро Дзімітры і просіць ўсіх, хто можа
даць аб ім ўсіх несткі, пісаць на адрыс:

Kazjuro Dzimir, Voie de Wasmes, 99, Cues-
ches (Mons), Belgique.

Скуроу Уладзіміру з Віленшчыны шукаве сваіх
родных і знайомых. Пісаць на адрыс:

Skurko Wladimir, Hursley «A», Winches-
ter, Hants, England.

Касабуцкага Антона с. Данілы шукаве стрэчы
брата Яніні Аляксандар, **Малашычына Пяtra** шукаве
знямкі Яніні Аляксандар. Пісаць на адрыс:

Herr Pr. Jazewitsch A., Kirchheim 19, Kreis
Ried i Inn, Ober Osterreich, Autriche.

З Ъ М Е С Т.

а. Лазар — Хрыстос Унаскрос!	1
а. Л. Гарошка — Валадарка Белар. Народу	3
Сталасць прыродных законіў...	4
а. Леў — Вялікодны звичай на Беларусі	9
Д. Гайд — Чаму я выражаю камунізму?	11
А. Жменя — Злодзей	11
Д. Апіцім — Ерузалім	13
Беларуская хроніка	15
Пошукуі	16